

Előfizetési árak:

Évi sz. évre . . . 8 Kor.
Fél évre . . . 4 "
Negyedévre . . . 2 "
Ezres szám ára 20 fill.

Előfizetési díjak a kiadó-
hivatalba küldendőek.

BUDAFOK ÉS VIDÉKE

Hirdetési díjak:

Egész oldal . . . 32 Kor.
Fél oldal . . . 18 "
Negyed oldal . . . 10 "
Nyolczad oldal . . . 6 "
Tizenhatod oldal . . . 3 "
Nyiltér sora 60 fill.

T Á R S A D A L M I, K Ö Z G A Z D A S Á G I É S V E G Y E S T A R T A L M U L A P.

Megjelenik minden vasárnap

Felelős szerkesztő: KLEGER BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budafok, Fő-uteza 119. szám.

Ellentétek.

Abból az alkalomból, hogy a „Budafoki dalárda“ az első föllépése alkalmával német szövegű dalt is bemutat, és pedig a dalárdisták határozata alapján, czélszerűnek tartom ezen kérdésnek helyes vagy nem helyes voltáról a nyilvánosság előtt is foglalkozni, annál is inkább, mert ezen thema nem maradt meg tisztán dalegyletünk, mint magán társaság körében de vita tárgyát képezte társadalmi életünkben is, sőt a kérdés fölvetése alkalmával is az eldöntésig pro és contra vélemények voltak a dalegyleti ülésben.

Az egyik nézet az, hogy Magyarországon míg csak olyan magyar ember van ki a hazai nyelvet nem bírja, nem szabad idegen, jelen esetben német nyelven sem beszélni, sem dalolni, és ha kell tüzzel-vassal is ellene szegüljünk, szóval kényszer-magyarosítsunk. Hatalmas pártfogót nyertek véletlenül épen most egyik legkedveltebb tárczairónkban Sipulusban, ki néhány nappal ezelőtt ugyancsak erősen érvelt ezen álláspont mellett.

A másik felfogás ezen egyetlenegy mondásban találta mentsvárát,

hogy a zene internacionális. Nincs szándékunkban firtatni, hogy miféle különböző, esetleg elhalgatott indokok szerezték meg a többséget emez utóbbi felfogásnak, a száraz tény az, hogy ezen nézet érvényesült.

Merészség volna tőlem vitaközásba bocsájkozni merni még gondolatban is Sipulussal, mindazonáltal nem habozom kijelenteni, hogy a dalárda határozata helyes. Helyes pedig a mi sajátos helyi viszonyaink következményeként. Am magyarosítson az állam ha kell tüzzel-vassal, joga sőt kötelessége és mi fő, van hatalma a kitűzött czél bármilyen uton való elérésének keresztülvitelére. Az állammal, a hatalommal szemben ezen felfogás helyes és jogos. Nem alkalmazhatjuk azonban ezen merev álláspontot dalárdánkra, mely hogy biztos alapot nyerjen, magának jövőt teremthessen, ahhoz összlakosságunk jóindulata, pártfogása szükséges. Ez pedig csak úgy érhető el, ha a dalárda úgy működik, hogy a különböző izléseket és igényeket kielégíthesse, azoknak megfeleljen.

Ne ítéljük el tehát ezen határozatukért dalárainkat, mert a míg a józan ész parancsolta korlátok között marad a német dalok éneklésével és

tulzásba nem csap át, addig teljesen helyes dolgot művel, czéljának megfelelő, sőt magyarosít is, mert közönségünk német ajkú eleme 4-5 magyar darabot halgat végig addig, míg egy idegent hall, s különben is „többet ésszel, mint erővel.“

K.

H I R E K.

— **Május 6.** Az örök Istenség hatalmától való félelem, a kegyelet és az évszázadott elmult megszokás hatalma ünneppé avatta e napot Budafok községben. Még a tizennyolczadik század végén érte ezen napon dermesztő hideg a tavaszi pompába viruló nyövényeket, elfagyasztva, tönkretéve azt és inségbe jutatva a lakoságot. Ettől kezdve minden évben könyörgő és hálaadó istentisztelet tartatik. Az 1866. évben-habar nem ugyanezen napon is-jött hasonló csapás csak megrögzítette népünk lelkületében e napnak ünnepélyes, kegyeletes megtartását, s e napon Budafok községben évről-évre az összlakosság által megtartott ünnepnap van.

— **Gyászrovat.** Egy hosszú, áldásos élet nyerte földi befejezését a mult hó 29-én Budafokon életének 78-ik évében. Özv. Eberling Mihályné szül. Jakob Anna volt az agg matrona kit a halál hirtelen elragadott szeretett övéinek köréből. A szomorodott család a következő gyászjelentést adta ki:

„Alulírottak megtört szívvvel jelentik a saját valamint az összes rokonság nevében szeretett anyjuk, nagyanyjuk, testvér és anyó-nak Özv. Eberling Mihályné szül: Jakob Anna tevékeny

A „Budafok és Vidéke“ tárczája.

Utazás a szappanbuborékon.

Kurd Lasswitz modern meséiből.
(Folyt. és vége.)

Az evés, a légzés és mozgás, minden élő lénynek e nélkülözhetetlen szükségletei, ezek nyújtották nekünk a legelső támpontokat arra nézve, hogy nyelvökből egyet-mást megérthessünk, s hogy azt meg is tanulhattuk.

Miután szükségleteinkről a saponok a legkézségesebben gondoskodtak s Pista bátyam arról is biztosított, hogy otthonról történt távozásunk ideje — földi számítás szerint — egy tovatűnő szempillantánál hosszabb távolmaradást sem jelent, örömmel ragadtam meg az alkalmat, hogy ez új világot közelebről is megismerhessem.

Az éjnek és napnak rendes váltakozását nem vettem ugyan észre, de a munkaidő után itt is — a mi rendes napi beosztásunknak megfelelően — nyugalmi idő következett. Nagy igénykezettel tanultuk ezalatt a sapon nyelvet, hogy az minél előbb tökéletesen elsajátítsuk, e mellett gondot fordítva arra is, hogy a szappanbuborékok fizikailag s a saponok társadalmi viszonyait pontos tanulmány tárgyává tegyük. Különösen társadalmi viszonyainknak megismerése érdekelt, s épp azért, hogy a legkövetlenebb megfigyeléseket tehessük, a fővárosba utaztunk, hol az államfőnek, a „Gondolkozók urá“-nak — amint itt hívták — be is mutattak. A saponok ugyanis „Gondolkozók“-nak nevezik magukat, s egészen jogosan, uton-utfélen tapasztaltam, hogy a tudományok ápolására igen nagy gondot fordítanak, sőt a tudósok vitaközásaiban maga az egész nemzet is élénk részt szokott venni. Nemsokára alkalmam nyílt

erről személyesen is meggyőződni, aminek azonban csaknem meg adtam az árát.

Tapasztalataimról rendes naplót is vezettem. Sok érdekes anyagot gyűjtöttem már össze, arra számítva, hogy majd ha a földre visszatérünk, becses adatokkal fogok rendelkezni a szappanbuborék kulturtörténetét tárgyaló egyik művem megírásához. Egy körülményt, azonban — fájdalom — kihagytam a számításból. Midőn ugyanis újbóli megnövésünk később oly hirtelen szükségessé vált, följegyzéseimről teljesen megfeledkezve, azokat nem vettem magamhoz, úgy hogy a mikrogen azoknak elhozatalát kizárta. Elég nagy szerencsétlenség!

Ki tudja, hol és merre szállingóznak az ürben kézirataim, porszemek alakjában? Örökre elvesztek bizonyítékaim arról, hogy valaha a szappanbuborékon voltam.

Mintegy két esztendő tölthettünk a saponok birodalmában, amely idő alatt a közöttük elterjedt két főtannak hívei a legnagyobb ellentétbe kerültek egymással. A régi iskolának a világ létéről vallott nézetét ugyanis egy Glagli nevű hírneves tudós kiméletlenül megtámadta s e támadás az ifjabb progresszista irány képviselőinél is helyesléssel találkozott. Glaglit e miatt — amint ez ilyenkor rendszeren történni szokott — a „Gondolkozók Akadémiája“ ítélőszék elé állította a végett, hogy kiderítették: vajjon fölfedezései és ideái nem államellenesek-e? Glagli ellenesei főleg azt hangoztatták, hogy új tanai a „Gondolkozók“ által elfogadott és mindörökre megezáfolhatatlanoknak nyilvánított alaptörvényekkel ellenkeznek. Azt követelték tehát, hogy Glagli vagy vonja vissza tanait, vagy vesse alá magát a büntetéseknek, amelyekkel a tévtanok hirdetői mindenkor sújtatni szoktak. A Glagli-féle tannak főleg következő három pontját jelentették ki tévesnek és rombolónak:

Először: hogy a föld belseje üres, levegővel teli és kérge csupán háromszáz rőfnyi vastag.

Ezzel szemben azt állították, hogy ha a föld, melyen a „Gondolkozók“ mozognak, üres volna, régóta beomlott volna. Már pedig Emsónak, saponok Aristotelesének könyvében is az áll: „A föld tömör s a világ végéig nem fog szétbomlani.“

Másodszor azt merte Glagli állítani, hogy a föld csupán két alapelemből áll, ugymint zsirból és lugból. Ezek az egyetlen, öröktől fogva létező elemek. A föld ezekből mechanikus uton létesült, s minden, ami e földön van, csakis zsirból és lugból állhat. A levegő sem más, mint ezeknek az elemeknek kigőzölése.

Mindezekkel szemben azt bizonyítottatta az ellenpárt, hogy a zsiron és lugon kívül a víz és a gliczerin is elemek, ezek pedig önmaguktól gömbalakot semmiképp sem ölthettek. A „Gondolkozók“ birtokában levő legrégebb okiratban különben az áll, hogy „A földet egy Rudipudi nevű óriás saját szájával fujta.“

Glaglinak harmadik tévtana arról szólt, hogy ez a föld nem az egyetlen föld, hanem ezenkívül végtelen sok más világ is, melyek mindannyian zsirból és lugból lett üres gömbök. Ezek is szabadon lebegnek a légürben, sőt azokon is laknak gondolkozó lények.

E harmadik tétel nemesak tévesnek, de határozottan államellenesnek jelentett ki.

— Ha ugyanis a mi földünkön kívül még elöttünk ismeretlen égitestek léteznének, azok fölött a „Gondolkozók királya“ nem uralkodhatnék, holott az állam egyik sarkalatos törvénye éppen arról szól: „Ha bárki is állítani merésznél, hogy léteznek még emberek, kik nem tartoznak a „Gondolkozók királya“-nak engedelmes alattvalói közé, az gliczerinben adig forraltassék, míg megpuhul.“ Így érvelt az

életének 78-ik évében t. év április hó 29-én d. e. 11 órakor történt gyászos elhunytát. A boldogultnak földi maradványai szerdán május hó 1-én délután 4 órakor a budafoki sirkertben fognak örök nyugalomra letétni. Az engesztelő szent mise áldozat csütörtökön május hó 2-án délelőtt 9 órakor a budafoki plébánia templomban fog megtartatni. Budafokon, 1901. április hó 29. Áldás és béke poraira!

A temetés a helybeli intelligens közönségnek ugyszólván teljes megjelenése mellett folyt le. A gyászoló család ez után is fogadja legőszintébb részvétünket!

Kun Kornélia élete 22. évében f. hó 1-én elhunyt Budafokon. Temetése a legnagyobb részvét mellett folyt le az ev. ref. egyház szertartásai mellett. A halotti beszédet Székely József ref. lelkész tartotta ki szívrehatóan allegorizálva a korai fagyot, mely engesztelhetlenül perzselte le a tavasz kinyílt virágát.

— **Ev. ref. istenitisztelek.** Vasárnap azaz folyó hó 5-én délután 3 órakor, az állami elemi cányiskola I. számú tantermében a szokásos kéthetenkénti istenitiszteleket Székely József ref. lelkész úr tartandja meg.

— **Dalárünnep.** A „Budafoki dalárda“ e hó 11-én tartandja első föllépését, illetve bemutatkozóját a Wagner-féle vendéglő helyiségben. A fiatal dalárda első hivatalos föllépte iránt élénk érdeklődéssel viseltetik közönségünk, annál is inkább, mivel igen sokan voltak és vannak még ma is peszimisták, kik a dalárda életképessé létejét, megizmosodását kétségbe vonták és vonják. A dalárda választmánya az e hó 1-én tartott ülésében Fáy Albertet, a körkötélkéből kilépettnak mondotta ki, s a megtartandó bemutatkozása a következő meghívót bocsájtja ki: „Meghívó. A „Budafoki dalárda“, f. év május 11-én, a „Wagner“-féle vendéglőben bemutató daletélyt rendez, melyre a t. czimet és becses családját tisztelettel meghívja. Az elnökség. Belépti díj: vendégeknek személynként 1 korona. Kezdeté este 8 órakor.

— **Életunság.** Rémregénybe illő módon vetett végett életének a mult hó 29-én délelőtt Bleicher József budafoki 65 éves róm. kath. nap-szamos. Először méreg által akarta előidézni a hön óhajtott halált. Szívós természete azonban erős küzdelmet folytatott a bevett gyufaoldat

erejével, s ekkor karján felvágta az ereket. De még ezzel sem volt megelégedve a szerencsétlen mert ritka akaterővel harmadik módon is biztosítani akarta magát s a község által adott lakásában felakasztotta magát. Az odaérkező dr. Berrár körorvos már csak a halál bekövetkeztét constatalhatta. Mem lehetetlen, hogy rémes tettét elmezavarban követte el, mert lapunk szerkesztője halála előtt néhány nappal látta őt amint egy utcában, hol a fákat nyeregette, a szó szoros értelmében maga alatt vágta a fát és igazán csak a Gondviselés őrizte, hogy magasból le nem zuhant. A hivatalos bonczolást Dr. Kramberger József járási orvos végezte.

— **Eljegyzés.** A kikelet, a tavaszi nap életelő melege nemcsak a fák, de a szívek ügyeit is kifakasztja. A következő jegykártya tudatja velünk, hogy Stamler Emilia kisasszonyt Budafokról e hóban eljegyezte Farnady Dezső úr budaörsi aljegyző. Fogadják legőszintébb jó kívánatainkat!

— **Leopold Gyula,** az »Általános Tudósító« szerkesztője törvényszékileg bejegyzett hirdetési irodáját megnagyobbította és azt VII. Erzsébet-körút 54. I. emelet helyezte át. Örvedetes, hogy ezen szolid és ágilis irodát nemcsak a fővárosi és vidéki, hanem a külföldi hirdetőik is szívesen keresik fel, mert ott a reklamirozást felülmulhatatlan pontossággal, kiváló figyelemmel, nem sablonosan eszközlik és ugy a kereslet, mint a kínálat érdekét lelkiismeretesen összpontosítják.

— **A bajusz.** Az orr gyakran volt már félreértésnek az előidézője, vitakozásnak az oka, csodálkozásnak a tárgya. Érthető a dolog, mert igen sokat bánthat, ha az orrára bármi czélzást is tesznek, a mennyiben az illető orrtulajdonos nem tehet arról, hogy nagyarányu szaglószerzzel ajándékozta meg a természet, esetleg pedig égrétörő igyekvést árul el az orra. Az orr, mint ilyen nemsokára lekerül a napirendről. És megfogja önöket lepni, ha kijelentjük, hogy ennek Vilmos porosz király az oka. Tudjuk, hogy Vilmos király és császár nagy agilitást fejt ki minden téren, tudjuk róla, hogy úttörő, meg azt is tudjuk, hogy bajuszviseletét sokan utánozzák. De azt tudják-e önök, hogy a nagy Vilmost bajuszviselet dolgában túlszárnyalták? Azt tudják-e, hogy egy tanítvány felülmulta a mestert? És elhiszik-e azt, hogy nagy Vilmos igen tör-

pének érezné magát, ha eljönne Budafokra és látná mindannyiunk csodálkozásának tárgyát, Budafokon és az egész világon a legszebb bajuszt? Ezt a bajuszt utánozni nem lehet, ezt a bajuszt csak csodálni lehet; ennek a bajusznak lehetünk a bolondjai, de ilyen bajusz csak egy van és az budafoki speczialitás. E bajuszból már valóságos kultészt üzünk, folyton látjuk, nappal a munkánk közt, éjjel álmainkban, a viselőjét balványozzuk folyton vele foglalkozunk, tüntetünk vele: szeretjük... És ez ellen a bajusz ellen adáz merényletet követtek el! Csütörtök este barátunk elment a rendes ülésre, hol rövid néhány óra alatt tiszser is megteszik polgármesternek (nagyon szeretik őt, ő meg halás a kiténtetésért: 21 krajczárt fizet azoknak, kik polgármesterré anatóják) és séta közben egy helybeli lakos, kinek nincs érzéke az abszolút szép iránt, megtámadta a bajusza miatt. A támadás, a sértés oly durva volt, hogy szavahihető tanok állítása szerint barátunk kétszer is végig vágott a botjával megtámadója arczán. A robusztus megtámadó, ki pedig két fejjel is magasabb barátunknál gyáván menekült el a tett színhelyéről, barátunk pedig felpödörve bajuszát nyugodtan sétált tovább..... tovább.....

— **Elhalasztott lelkészválasztás.** Bián ha legalább két ember együtt van, alig beszélnek egy idő óta másról, mint a papválasztásról. Ugy látszik ez az állapot még sokáig fog tartani, mert az e hó 5-ére kitűzött választás bizonytalan időre elhalasztatott. A halasztást az őszszel megejtett választásnál kisszebségben maradt Bosznai pártiak kérelmezték állítólag azon megindokolással, hogy a pártok időt nyerjenek a kibékülésre a választás előtt, mirenézve különben az esperesi hivatalos irat is felhívta a presbiteriumot. A két párton levő presbiter Szabó János indítványára azonnal elhatározták egyhangulag, hogy még az nap este e hó 2-án értekezletet tartanak a mind két pártból behívandó vezérfiúk együttes jelenlétében. Egyezség alapjaul elfogadtatott, hogy mind két párt eláll saját jelöltjétől és együttesen megállapodnak egy harmadiknak kihallgatásában s egyhangulagos megválasztásában. Ezt az egyezségi tervet minden presbiter aláírta. Midőn azonban a Barkász párt emberei többségök tudatában is nehéz szívvel bár, de készeknek mutatkoztak meggyőződésükkel és

ellenpárt. A gyűlésen maga Glagli is felszólalt hogy az a tan, mely szerint a föld nem üres, hanem tömör, homlokegyenest ellenkezik azoknak véleményével, kik azt állítják, hogy a földet Rudipudi fujta. Már ugyan hogy volna az lehetséges? S különben is — kérdezte Glagli — ugyan hol állhatott akkor Rudipudi óriás, ha csak nem valamely más világtestre támaszkodott?

A régi iskolának tudós képviselői, az akadémikusok azonban a felhozott érveket semmibe se vették; mindennek daczára mégis sikerült volna talán Glagli-nak két első tételét diadalra juttatnia, ha harmadik tételével nem kelti fel maga ellen a gyantut. A más világokról táplált és előadott nézete azonban oly sok politikai czélzatosságot árult el, hogy még legjobb barátai is félték pártjára állani s érdekében közbelépni, mert eme állítása nemcsak államellenesnek, hanem nemzetellenesnek is tekintett. Glagli azonban eme tételét semmi szín alatt sem akarta visszavonni, ugy hogy leghatalmasabb ellenesei, látva, hogy az akadémiának többsége ellene fordult, már is behozták a glicerinnel töltött üstöt, hogy abban addig forralják Glaglit, amíg enged.

Tudva azt, hogy magam is e szappanbuborékon vagyok, melyet mintegy hat másodperccel előbb kis fiam egy szalmaszál végéről, az ablak fáján ülve, maga fujt a kert felé, s látva, hogy a vita folyamán hangoztatott vélemények s nézetek hamisságának egy becsületesen gondolkodó lélek lesz az áldozata, — hiszen a „puhára forralás“ egy sapon-ra nézve minden körülmények között életveszélyes lehet, — egészen fölbőszültem a sok ostoba feesezés halatára s nem állhattam meg, hogy közbe ne lépjek. Hirtelen előléptem s szót kértem.

— Elment az eszed! — sutogta Pista bátyám a fülembé s egészen közelsimult hoz-

zám. A legnagyobb zerencsétlenségbe döntöd magad! Maglásd, nem fognak megérteni. Kérlek, csendesülj!

En azonban ügyet se vetve mindezekre, beszélni kezdettem:

— Uraim! Nemesen „Gondolkozók!“ Kérem, hallgassanak meg. Egy pár megjegyzésem volna csupán. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy földjüknök mibenlétére és eredetére nézve felvilágosítást adhatok.

Szavaimat általános moraj fogadta. — Micsoda? Mit beszél? Hát az ur honnan, melyik világról való? Halljátok csak, miket hadar összevissza? Hiszen ez egy vadember! Valóságos barbár! Ó, — ő tudni akarja, ő szeretné nekünk megmagyarázni, hogy miként lett a föld, a mi földünk! Ez igazán pompás! — No hát halljuk, hogy is lett a világ?

— Azt, hogy miként lett a világ — kiáltottam most még hangosabban — senkisémm tudhatja: sem én, sem önök, sem más valaki. Ti „Gondolkozók“ a végtelen „szellem“-nek épp oly elenyésző részecskéi vagytok, mint mi ketten; annak a végtelen „szellem“-nek, mely minduntalan megszámlálhatatlan alakban jelentkezik megtestesülve. De azt, hogy ez a parányi kis világ, a melyen most mindnyájan vagyunk hogy keletkezett, azt igenis megmondhatom. Az önök földje tényleg üres, belül levegővel telített és kérge sem vastagabb a Glagli ur jelezte háromszáz rőfnél. És e föld is szét fog pattanni valamikor, de ez egy cseppet se aggaszsa önöket; éveiknek milliója tűnik tova, míg ez be következik.

A Glagli-párt hurráh, bravó és éljenzéssel kísérté szavaimat és én még bátrabban folytattam tovább.

— Az is tény, hogy más lakott világok is léteznek; ezek azonban nem ilyen üres gömbök, hanem milliószorta nagyobb kőhalmazok

s körülbelül olyan emberek élnek és laknak azokon, mint amilyenek mi vagyunk. Ezek után azt is meg kell jegyezni, hogy a zsír és a lug nem az egyetlen létező elemek, sőt ezek egyáltalán nem is tartoznak az elemek közé; sokkal szövevényesebb anyagok azok, csupán a véletlen juttatott nekik szerepet az önök szappanbuborék-világán!

— Szappanbuborék-világ?!. . . S e szóra minden zugból az elégedetlenség moraja tört felém.

— Persze, hogy az, — folytattam tovább a legnagyobb elszántsággal, ügyet se vetve Pista bátyám kérelmére, lökdőséseire. Igen, igen, az önök világa semmi más, mint egy szappanbuborék, amelyet szalmaszállal kis fiam fujt s amelyet egy gyermek minden pillanatban ujjának legesekevényebb nyomásával is tönkretelhet. Kis világok mellett az én gyermekem persze hogy óriásszámba jön. . .

— Hallatlan! Törhetetlen! Blaszfémia! Örültség, amit beszél — zuggott mindenfelől a teremben s a tentatartók csak ugy röpködtek fejemi körül.

— Meg van bolondulva — kiabálták. Azt meri állítani, hogy a föld csak buborék, szappanbuborék, s hogy a saját fia fujta volna. A világteremtő edes atyjának adja ki magát. Kövezzétek meg! Forró glicerinnel!

— Tiszteljétek az igazságot! — kiáltottam. Egyik pártnak sines igaza. Értsetek meg! Kis fiam nem teremtette a világot, ő maga is a világban élve csak e gömböt fujta a fölöttünk uralkodó örök törvények szerint. Ő mit sem tud felőletek, de előttetek is örökre homály marad a mi világunk. Tudjátok meg tehát, hogy én „ember“ vagyok. százmilliószor felülmulom nagyságtokat s tizbilliószorta öregebb vagyok mint ti. Kérlek, bocsássátok Glaglit szabadon, Minek is vitakoztok olyan kérdések felett!

szeretett jelöltjökkel való szakításra a béke kedvéért, — A Bosznai párti presbiterek egy nyilatkozat aláírásával meghusították a legjobb alkalmat a kibékülhetésre. Nyilatkozatuk szerint a Bosznai pártiak akkorra halasztották a béke tárgyalását, majd ha a kedélyek lecsillapodva lesznek. Hiszen akkor már nem kell béketárgyalás, — jegyezték meg a Barkász pártiak, — ha a béke magától helyre áll. — Folyik tehát a küzdelem a két párt között továbbra is a kibékülhetésnek most már minden reménye nélkül. A Barkász pártiak különben már többször kinyilatkoztatták, hogy ők előre belenyugosznak a többség által törvényesen megválasztandó lelkész személyébe, míg a másik párt azt felel rá: ha tiszter megválasztják Barkászt, ők tiszter megfellegbezik.

— **Alapítvány.** Karikó János biai lakos életének ötvenedik éve betölthetésének emlékére ápril. 28-án százsz. koronás alapítványt tett, melynek kamatait évenként a tavaszi vizsga alkalmával két hatodik osztálybeli legjobb erkölcsű és legszorgalmasabb ev. ref. vallású tanuló kapja jutalomdíj fejében. Egyelő minőségű tanulók között a szegényebb sorsúak előnyben részesülnek. A jutalomdíj nem készpénzben adatik ki, hanem hogy maradandóbb becsű és a lelkiéletre jótékonyabb hatású legyen, mind két tanuló egy-egy vallásos énekes könyvet kap az összeg arányához képest lehetőleg díszes kötésben. Az alapító által előre lefizetett 5% kamatból ápril. 28-án Magai Sándor és P. Tóth Mária kapták meg a jutalmat. Utóbbi egy szegény árvalány.

— **Vallásos est.** A Budafok-albertfalvai ev. ref. egyház f. hó 8-án az állami elemi leányiskolában tartja szokásos vallásos estélyét.

— **A pestvidéki esküdtek.** A pestvidéki törvényszéknél az esküdteket az új ciklusra, mely május 28-tól június 11-éig tart. Esküdtek lettek: Zsadányi Armand (Héziz), Szelner József (Szt.-Endre), Krakker Kálmán (Ujpest), Szűcs Ferencz (Bugyi), Hadzsich Kamill (Szt.-Endre), Magyar Kossa Sámul (T.-Szt.-Márton), Petrovits János (Szt.-Endre), Prokop Pál (Erzsébetfalva), ifj. Praxa Béla (Ráczkeve), Javorszky János (Ujpest), Máté Ambrus (Ujpest), Kostyánszky Antal (Kóka), Horvát Lajos (Erzsébetfalva), Nádaskai Béla dr. (Rákos-Palota), Langfelder László (Aszód), Hoppé Vilmos (Ujpest), Goldmann Antal (Rákos-Csaba),

melyet halandó észszel soha fel nem értek!

— Le vele! Le Glaglival! Dobjátok ki az „embert!” — dörögték mindenfelől. Most, most mutasd meg hatalmadat! Hadd lássuk, kis ujjaddal szétpukkasztod-e a világot? Ugyan hívd már kis fiadat, ketten talán többre mentek... és mialatt Glaglit és engem a gliczerin-nel teli üstök felé hurezoltak, körülöttünk káromkodott s esufolkodva hahotázott a tömeg.

Minden érdemet megfeszítettem, hogy a ránk várakozó embertelen kinzásnak ellene szegüljek, de kárbaveszett minden fáradságom s már is úgy képzelttem, hogy a forró gliczerin testemet érintette.

— Csak be vele! Az üstbe vele... majd meglátjuk, ki pukkan meg előbb? — ordították újra meg újra.

... Forró gőzök vettek körül, egy metsző fájdalom nyilallott át gerinczemen... és...

— Mi volt ez? Mi történt velem? — kérdeztem szinte kábultan Pista bátyámtól.

— Egy másodpercnek százezredik része — a szappanbuborékon — válaszolta. A földön ezalatt semmi sem változott meg, minden a régi maradt. Eppen idejében zártam le a skálát, mert különben még forró gliczerinfüredt vettél volna. Nos? Mit szólsz hozzá? Ezek után is tanácsolnád, hogy a mikrogent nyilvánosságra hozzam? Hogyan? Azt hiszed, hogy megértenék? Meg tudnád magyarázni? Próbáld csak meg...

Pista bátyám jóízűen nevetett. E pillanatban szétpukkad a szappanbuborék s nyomtalanul tűnt el a levegőben... Kis fiam másikat fujt.

Fordította: **Kupcsay Felicián.**

Hartmann Ede (Ujpest), Bicskey Béla (T.-Bicske), Purcsek Andor dr. (Rákos-Keresztur), Fialka Róbert (Erzsébetfalva), Lágler Károly (Gödöllő), Muzsik Gyula (Irsa), Szamek Manó (Vác), Presz-Kálmán (Gödöllő), Inczédi Soma (Vác), Tragoer Károly (Vác), Fenyő Mayer (Gödöllő), Zeisler Pál (Monor), Már Pál (Vecsés), Potesküdek: Krnó Iván dr. (Vác), Forster Manó (Soroksár), Garán Dániel (Gödöllő), Vörösmarty István (Alsó-Dabas), Feldmann Gyula dr. (Ujpest), Deutsch Zsigmond (Ujpest), ifj. Bachmayer Károly (Ujpest).

Különfélék.

Tekintős Főkinyomtatott úr!

Mögösmög betely esődött hogy az nimöt akkor is huncut ha anglusnak hijják ő. m. a f. Mert hogy az utóssó csalárdszaporítás erányában az Konytyossal özvebekütem, hát mondok az legujab komámnak hogy az aszonynak is köll örömet szörkeszteni ő. m. a f. mert ha lyó kedve van se fér mög a nyelve az hajlékban amminthogy igazis, hát még ha megmér-gesödik.

Gondotam hogy mögmutatom neki az óperencián tulról jött amörikai esudát mer hát most mán szabad az Konytyosnak esudálkozni.

Hogy oszt a Csetu komámaszonynak én is igazi körösztkomája löttem a mut napokban hát áterányítottuk hozzájuk a mi böcsönket is oszt mi mög belödultunk az főszékes városba mögtekénteni az amörikai esudákat a Barmon mög a Bali urak mutogattak.

Az istennyilás kocsiba az Konytyos nem akart a gyerök mián főkapaszkonni, de oszt főseggitöttem. Hát bé is nyomott egy menyküs ablakot, oszt de nem ütött bele semmi ő. m. a f. hanem még neköm kellett fizetni érte kettő pengőt. Hogy oszt a Káplány urat is mögláttuk, mondok az Konytyosnak hogy fordujunk vissza mer papot, mög haragos vén aszonnyt látni kész vesződelöm. De hogy mán akkor elindut velünk az istennyiia hát nem mertünk az uttyába álni, hát csak megnyugodtunk.

Hogy oszt egyszer fináncot láttunk gyünni a kocsiba hát az Konytyos mingyán ráult a szalonára aki a tarisznyába vót, én mög alányomtam a dohány aceskót. Nem is lött a dohánynak más baja mint hogy zsiros lött, de a szalonna az ugy szétmállodott, hogy egy südő malac is szégyelötte vona az hasán viselni. Szittuk, is oszt a Káplány urat, mer hogy hát ő vót az oka amminthogyigazis.

A Kallöz ur mög minket gorombított le mer hogy bepizskoltuk az padot, de hogy nem birt az Konytyos kereplőjivel hát mérgibe kijukasztotta a билетát de oszt aszonta hogy a biléta ugy lyó ha jukas. Igaza vót az ellenörző ur is helyösnek találta az bilétán a lyukat.

Szettünk is egy csomót mer az urak elhányták a magukét, mer nem tutták az biléta fortélyát.

Nem is vót oszt semmi különös, csak a királyi hidon esudákoztunk igön, mer hogy ojjan furán lött építve, hogy az egyik odalon csak gyünni lehet, de menni nem. Egy pesti ur világosított fel, hogy az azért van hogy egymásnak ne mönjenek az embörök. Mán mondok, tisztösség nemesikszoelván esse igaz, mer hiszen nem ökör az magyar. De hát nem hitte.

Hogy oszt átvergöttünk az királyi hidon hát egy kardos bakter ur mögmutatta, hogy melyik istennyilás kocsiba ülünk, hogy a Bar-mom mög a Bali urhoz érünk. Hát ki is jutottunk szeröncsesen, de a jukas билетát nem vötték el a pesti Kallöz urak, hogy az nem oda való. Nem baj, mondok, lyó lösz hazafelé. Hogy oszt elértünk a Bakter házba, mer aszonták hogy ott vannak a esudák, hát nagy fene sátor előtt áltunk mög oszt ott kellett fizetni hatvan karajzart neköm is mög a Kontyosnak is mer alább nem atták.

Essines huncutság nélkül, mondok magamba, mer még jószág közt is elsőbb az embör, meg többet is ér, mer mutatósabb is. De nem szótam, mer az anglus mán előbb is aszonta hogy: hess, hess! Vakapád! mondok hát nem látod, hogy magyar vagyok nem mädár. Aszongya: Matár, hess, hess! Hát mán ez is valami madárlátó esudaembör vót. Mondok az Konytyosnak hogy asszony tudod e minek látott most tigöd ez az anglusba ójtott nimöt esuda. Nem, aszondi. Hát bubosbankának feleltem oszt avval bemöntünk.

Hát sok tsalás, meg még több tsuda vót ott. A tsalás mán ott kezdődött, hogy a Bar-mom ur mán meghött még a nagy operentián túl, oszt mégis itt hirdetött. A Bali ur mög nem vót hohér, de még csak atyafia se.

Nézelöttünk oszt minden felé, de ojan sok féle tsuda vót ott hogy mán aszt csak máskor mondom el

Én.

Nyilvános köszönet.

A minket és mieinket oly váratlanul ért, pótolhatlan veszteség fölötti fájdalomunkban is kötelességünknek tartjuk hálás szívvel köszönetet mondani mindazon tisztelt jóakaróink és barátainknak, kik Istenben boldogult édes anyám, illetve feledhetlen emlékü jó anyósom végtisztesség adásán megjelenni szivesek voltak és jószívük sugalta részvétükkel fájdalomunkat enyhíteni, szomorúságunkban vigasztalni iparkodtak. Fogadják hálás szívünk ismételt, legöszintébb forró köszönetét.

Tihanyi Gusztáv és neje.
szül. Eberling Laura.

Egy ház

üzlethelyiséggel előnyös feltételek mellett szabad kézből eladó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

Rosenberg Jg. utóda

WIGNER

bőrkereskedése és cipőfelsőrész-gyára

BUDAPEST, IX., Soroksári-utca 18.

Nagy választék

CZIPŐ-FELSŐRÉSZEK BEN.

Mindenféle

kül- és belső bőráruk cipész-kellékek

férfi- és női cipészek részére

a legolcsóbb áron állandóan raktáron vannak.

Legolcsóbb bevásárlási forrás Budapesten.

Megrendelések a legpontosabban eszközöltetnek.

A szétküldés utánvétellel történik.

Megrendelésnél sziveskedjék nevét, lakását és az utolsó postát pontosan megadni.

Reklamációk csak 8 napon belül fogadtnak el, meg nem felelő áruk pedig díjmentesen visszavételnek.

Kívánatra árjegyzék ingyen.

Egy szép uri lakás

mely áll, 2 utcai, 1 udvari szoba, veranda, konyha és eselédyszobából, villanyvilágítással, a vasut-, hajó és a villanyos állomás közvetlen közelében

azonnal kiadó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

Igen jó minőségű

természetes új és ó borokat

ajánl

56 literen felüli mennyiségben hectoliterenként

44, 50, 60 korona árakban

FROHNER JÓZSEF

BUDAFOK.

Jobb és megbízhatóbb gazdasági és kerti

MAGVAK

nem léteznek,

mint a minőket 27 év óta szállít

Mauthner Ödön

es. és kir. udvari szállító magkereskedése
BUDAPESTEN.

Irodák és raktárak:

VII. ker., Rottenbiller-utca 33.

(Közuti villamos megállóhelye)

Elárúsító helyiségek:

VI. kerület, Andrásy-ut 23.

(A m. kir. operával szemben.)

226 oldalra terjedő képes árjegyzéket kívánatra ingyen és bérmentve küldi.

Diszoklevél:

Lisabon 1890.

Bordeaux 1896.

Páris 1896.

Francia pezsgőbor gyárosok

FRANÇOIS LAJOS és Tsa

császári és királyi udvari szállítók

Fülöp Szász Coburg Gothai Herceg Ő Fensége szállítói.

BUDAFOK (PROMONTOR.)

Aranyérmek

elsőrangú kitüntetések:

Páris, Nizza, Temesvár,

Antwerpen, Budapest,

Marseille, Brüssel, Bécs.

Szüret Budafokon